

Protože se našemu B-týmu podařilo v Pardubicích dosáhnout celkem slušného výsledku, sluší se naše putování turnajovými strastmi alespoň stručně okomentovat. Kdybych měl být hodně stručný, napsal bych, že předváděná hra byla sice mizerná, avšak výsledek neadekvátně dobrý. Zkusím ale svou reportáž aspoň trochu rozvést...

Po létech většího či menšího úsilí se mi konečně podařilo složit vlastní mančaft, a už na první pohled nebyl vůbec slabý. Označení Třebíč A si však na mnoho let dopředu v Pardubicích pro svůj tým pronajal Vláďa Uher, a tak jsme se chtěj nechtěj museli spokojit se skromnějším označením. Nebyli jsme však ani zdaleka jediní, kdo se k podobné maskovací taktice v Pardubicích uchýlil. Neúprosné ELO ale podobné úskoky vždy spolehlivě odhalilo.

Základní kostru týmu tvořila Eva Kulovaná, Petr Bělohlávek a moje nepřehlédnutelnost. Okraje stolu jsme vyztužili Slávkem Sládkem z jedné strany a Vojtou Plátem z druhé strany a poslední volné místo na soupisce se mi po odřeknutí Martina "Bubáka" Lednického podařilo díky svému diplomatickému umu obsadit Petrem "Pepou" Piskem.

Po povinném úvodním kanárovi s Bohemií Pardubice A, který nás ale stál mnohem více práce, než by se patřilo, se nám podařilo udržet stoprocentní zisk i se solidnějšími Domažlicemi a s nebezpečnou východoevropskou legií Bohemie Pardubice B, za což jsme byli odměněni zápasem s lídry startovní listiny a pozdějšími celkovými vítězi, týmem Dněpru, jehož 3 GM a 1 IM měli průměrné ELO úctyhodných 2476.

Takticky jsme vynechali Evu, čímž jsme viditelně zmatené soupeře docela vyděsili a z jejich notebooku se na poslední chvíli div nekouřilo. Vojta podle mého soudu zahrál tuto partii dosti odevzdaně, ale na dalších deskách nám docela vyšla příprava a tak jsme mohli zaknihovat rychlou remízu na dvojce a později i na trojce, a to mohl být GM Maximov ještě rád, že jsem byl v kritické chvíli mimořádně smířlivě naladěm. Ze slibné pozice na poslední desce se nám nakonec nepodařilo získat ani půlbod, což je škoda, protože na zadních deskách jsme určitě měli na víc než -1.

Sobotní odpolední zápas s Vysokým Mýtem byl tragédií plnou omylů, naštěstí ale s dobrým koncem. Jako obvykle zbrkle hrající Vojta (tentokrát měl ale i objektivní důvod k horší koncentraci na partii, protože jej při cestě na zápas zřejmě docela bolestivě srazil cyklista) si možná chtěl hru více užít, a tak hrubicí odevzdal své materiální přebytky a musel tutěž partii s

Marianem Sabolem vyhrávat v nevalně vypadající koncovce napodruhé. To se mu s přispěním soupeře podařilo a vzápětí na příjmných 2:0 zvýšila i Eva, jejíž soupeř si nejprve zcela nepochopitelně zalezl věží na pole, odkud nebylo návratu, a pak neunesl vidinu její brzké ztráty a raději další boj rovnou vzdal. Průběžný výsledek poněkud nepochopitelně motivoval zbylé soupeře k okamžitým nabídkám remízy, což jsme akceptovali na poslední desce a já, uspokojen vítězstvím týmu, jsem mohl nerušeně uplatňovat svou ze zcela tupé pozice po zahájení pracně vydobytou poziční převahu, což při mé vytříbené technice pochopitelně skončilo ztrestáním mé zpupnosti formou naběhnutí do nekorektní kombinace, kde jsme přehlédli soupeřův taktický trik, díky němuž jsem ztratil kvalitu, elán i bod.

Na předposlední kolo jsme dostali poměrně příjemný los, soupeři z Českého Těšína nebyli v našem duelu favority a případná výhra nás mohla do posledního kola katapultovat na nějakého dalšího atraktivního soupeře. Dal jsem tedy volno na oddych našim lídrům a rychle jsem poslal náš tým do vedení. Zkušený ligový harcovník E. Gibiec ale bílými přinutil Evu k opakování pozice a Mitura st. následně na poslední desce vyrovnal. Za této situace se v oboustranné časové tísní ve značně lepší pozici poněkud nešťastně stáhl do obrany zřetelně nerozehraný Petr Bělohávek do obrany, načež hru převedl pouze do věžové koncovky, které jak známo vyhrávat nelze a tak jsme museli souhlasit s celkovým skóre 2:2.

Los posledního kola nám za soupeře přiřkl tým s tajuplným názvem Vyhořelí, za nímž jsme ale rychle demaskovali hráče brněnského Durasu. Pouze výhra 4:0, ke které jsme byli obzvlášť motivováni naším ligovým klopýtnutím právě na půdě tohoto klubu, nás mohla katapultovat na přední příčky, a proto jsme s díky odmítli jak nabídku ke smíru, tak i slibované úplatky protislužbou, které jsou jak známo nepřípustné, nastoupili jsme v základní sestavě a pustili se do jatek. Vojta tentokrát ve chvíli, kdy jsme my ostatní zdárně dokončovali fázi zahájení, dotáhl svou koncovku do výhry hned na 1. pokus a brzy na to jsme se s výhrami přidali já i Peťa Pisk. V té době měla Eva převahu dvojpečce ve věžové koncovce, ale po velkém utrpení svém i okolostojících se jí nakonec nepodařilo demonstrovat velmistrovskou techniku a symbolický úspěch tak mohl slavit odchovanec břeclavského betonu. A tak jsme, při pěti turnajových cenách, mohli s jistotou šestého místa ve výsledném pořadí v klidu opustit prostory pardubického kolbiště a vydat se směrem k domovům. Jen malou útěchou nám při tom byl fakt, že výsledky posledního kola se nakupily tak nešťastně, že ani ta výhra 4:0 by nás o místo výš nedostala...